

Kegyetlenség a kenyered, tudom,
mióta lábad a szívem taposta.
Legnagyobb örömöd a bánatom,
kiontott vérrel vagy bebalzsamozva.

Mégis, mégis nyisd ki az ablakod,
hajolj ki egy szóra a hideg éjbe.
Én feldobom a szívemet. Te dobd
egyetlen-egy hajszáladat cserébe!

Jékely Zoltán

BALATONI ELÉGIA

Sarkantyúba kapom a képzeletemet:
Hol vagy ezórán, hol keresselek?
Hol vagy, sok-sok tökéletes vonal
Szövedéke, állandó diadal
Mulanóságon s mindenem, mi rút!
Kiapadhatatlan mennybeli kút,
Hol a vándor nem földi szomjat olt
S a mennyet látja, ha felé hajolt.

A távolságot álom oldja fel,
Feléd álmok csapatja menetel,
Nyomodba úszított kopóhadak
Folyton csaholva úznek-hajtanak,
Tisztásokon és dombok hajlatán
Inalsz előlök, könnyülábú dám
S mikor már-már elérnek, könnyű: bölcs
Szökeléssel kidobbansz és kitörsz.

Dühöng a szél, tombol a Balaton,
Téged kereslek minden tarajon,
A tenger éppen így vajúdhatott,
Mikor Vénusznak életet adott;
Kagylót nyitok meg, a kezem remeg,
Minden szép kagyló Téged rejteget.
Minden kagyló a szerelem maga:
Meg nem szegett lányságod záloga.

Somló, Csobánc, Tátika, Szigliget,
Romablakból kis kendő integet,
A víz felett hintázva álmatag
Szellem-fehér sirályok szállanak.
Megálmodott, sohasem teljesült
Szerelmek, véres hullámba merült
Vágyak a mélyből fel-felsajganak —
A mi szerelmünk is legenda csak.

Jékely Zoltán